

EL TEMPS

La força de Tony Blair

Quan el Labor Party de Tony Blair va presentar el seu programa electoral, el passat 4 d'abril, ja sabia que el passat 1 de maig el seu candidat seria escollit nou primer ministre britànic, fent fora John Major del número 10 de Downing Street i els *tories* d'un poder que ocupaven des de feia divuit anys. Ho sabien, és cert, i amb aquesta finalitat ha treballat Blair en els darrers anys; però també és cert que consideraven que superar els conservadors per cinquanta escons en un parlament que en té 659 ja era un gran èxit. Doncs, bé, en el moment de tancar aquesta edició, el divendres dia 2 de maig a la tarda, i quan encara faltaven per decidir 30 escons (12 de la Gran Bretanya i 18 d'Irlanda del Nord) els laboristes havien aconseguit 417 escons (45%), és a dir, 145 més que en l'anterior legislatura, i els *tories* de John Major en tenien 160 (31%), és a dir, 174 menys. En aquell moment, els cinquanta d'avantatge a què aspiraven n'eren 257.

Una força que permetrà al nou primer ministre britànic, Tony Blair dur a terme amb una fermesa insospitada fa tan sols una setmana les seues promeses electorals. I entre aquestes s'hi compta la convocatòria d'un referèndum a Escòcia, en els sis mesos posteriors a la seua arribada al poder, centrat en dues preguntes: l'una, si volen un Parlament escocès, i l'altra, si aquesta Cambra ha de tenir poders per a modificar els impostos. Blair, el candidat, ja va fer públic el seu vot: sí, a les dues qüestions. Quant a Gal·les, l'actitud és similar. I pel que fa a Irlanda del Nord, l'ara president ha mostrat en diverses ocasions la seua voluntat que el Sinn Féin, que lidera Gerry Adams, forme part del procés de pau, del qual sempre ha estat exclòs pels *tories*.

El candidat Blair era pressionat a Escòcia per l'independentista Partit Nacionalista Escocès (SNP), amb Alex Salmond al capdavant, i a Gal·les pels nacionalistes del Plaid Cymru, liderat

per Dafydd Wigley, i aquestes són dues nacions on els laboristes han dut a terme sengles campanyes d'un marcat to autonomista que els ha fet clarament guanyadors i on els conservadors no han tret ni un sol escó. Malgrat l'obligada pujada del to nacionalista dels laboristes, l'SNP ha aconseguit sis escons, dos més que en les eleccions de 1992.

Complir ara totes aquestes promeses situa Blair davant d'una reforma constitucional. Però el fet és que unes paraules pronunciades pel Blair candidat, quan aquest va dir que en cas de conflicte legislatiu entre aquestes nacions "la sobirania resta en mi com a diputat anglès i així és com serà", ha fet que els nacionalistes escocesos i gal·lesos es malfien de l'avui primer ministre britànic, que

ha esclafat de manera aclaparadora els seus adversaris polítics.

La força que li han atorgat les urnes a Tony Blair l'hauria d'animar, de bon principi, a tenir en compte que hi ha enquestes que diuen que gairebé un 50% dels escocesos vol un Parlament autònom i que una tercera part d'aquesta població està a favor de la independència. Blair no podrà obviar aquestes demandes que provenen d'una nació on la segona força política és independentista i europeista.

Però Blair, que és escocès d'Edimburg i que no és ni europeista convençut ni eurosceptic, haurà d'usar la seua força –li dóna gran capacitat de maniobra– també per complir, des del centrisme radical que ha enterrat el tradicional discurs estatalista en favor d'un neolaborisme basat en un gran rigor i una gran austeritat, la promesa d'apujar els tipus d'interès que han de fer baixar la inflació, mesures que situaran la Gran Bretanya a les portes d'una Unió Europea i d'una moneda única més emparentades amb la globalització que amb els referèndums que ha de superar per arribar-hi.

El PSOE del 1978, i Felipe González, també es manifestava per l'autodeterminació del País Basc. I quatre anys després també guanyava unes eleccions generals de manera aclaparadora. ■

“El nou primer ministre britànic, Tony Blair, situarà la Gran Bretanya a les portes d'una Unió Europea i d'una moneda única més emparentades amb la globalització que amb els referèndums que haurà de superar per arribar-hi.”